

Τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο τον έχουμε αποκούμπι, παρηγοριά, κολλητό μας! (†Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το γενέθλιον του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Η πριν στείρα σήμερα Χριστού τον Πρόδρομο τίκτει.

Το γενέθλιον του Προδρόμου

Έχουμε σήμερα μεγάλη χαρά, σεβαστοί μου πατέρες και αγαπημένοι αδελφοί μου. Πολύ μεγάλη χαρά. Γιατί εορτάζουμε το Γενέθλιον του Τίμιου, ένδοξου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου. Του τρισαγαπημένου μας αγίου. Του τρυφερότερου και στοργικότερου αγίου

της Εκκλησίας μας. Σήμερα τον προσκυνούμε τιμητικά στην αγία εικόνα της Γεννήσεώς του, ως βρέφος. Ως άη-Γιαννάκο.

Και αισθανόμεθα, έτσι, υπέροχα αισθήματα και συναισθήματα, γι' αυτόν τον μικρούλη άη-Γιαννάκο. Και νοιώθει η ψυχή μας πολλή στοργή και αγάπη. Μας έρχεται να τον πάρουμε κι εμείς αγκαλίτσα και να τον κανακίζουμε και να τον παινεύουμε και να τον χαιρόμαστε και να μας κοιτάζει και να τον κοιτάζουμε και να μη χορταίνομε και να μη σώνομε να χαιρόμαστε. Δηλαδή, να χαιρόμαστε συνεχώς.

Μεγάλη η χάρη του. Μεγάλη η ευχή του. Μεγάλη η ευλογία του. Τον έχουμε στήριγμα. Τον έχουμε αποκούμπι. Τον έχουμε παρηγοριά. Τον έχουμε δικό μας. Κολλητό μας. Είναι πολύ κοντά μας ο άγιος Ιωάννης. Πάρα πολύ κοντά μας. Πιο κοντά από πολλούς άλλους αγίους. Διότι το έργο του συνεχίζεται, όπως είπαμε και το πρωί.

Κήρυξε, βέβαια, τον Χριστό, απ' την κοιλιά της μάνας του, κήρυξε και στην κοιλιά του αναύγητου Άδη τον Χριστό, μετά τον θάνατό του, έλυσε τη στείρα μήτρα της μητέρας του και τη σιωπή του πατρός του Ζαχαρία, αλλά, και παρά τούτα, τα τόσα μεγάλα, που πρόσφερε στη Θεία οικονομία και στην Εκκλησία, το έργο του καθόλου δεν τελείωσε. Θα τελειώσει με το τέλος του κόσμου. Με τη συντέλεια του αιώνας.

Τι δουλειά κάνει ο άγιος Ιωάννης! Είναι και τώρα Πρόδρομος. Προτρέχει του Χριστού μας, που είναι ο δρόμος. Που 'ναι «η οδός και η αλήθεια και η ζωή» και η Ανάσταση. Προτρέχει. Έρχεται μπροστά από Κείνον στην κάθε ψυχή. Στην κάθε ύπαρξη. Στην κάθε οντότητα. Όπου κι αν είναι κι ό,τι κι αν κάνει. Και τι κάνει; Ετοιμάζει τον δρόμο του Κυρίου. Τον ερχομό του Κυρίου στην κάθε ψυχή. Αφού ο Ιησούς μας είναι «ο ευλογημένος ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Αφού είναι «ο ων και ο ην και ο ερχόμενος κατά την «Αποκάλυψη» του Ευαγγελιστού Ιωάννου.

Προετοιμάζει, κι έρχεται, όπως είπαμε και το πρωί, ο άη-Γιαννάκος και τι κάνει; Θωπεύει τις ψυχές μας μυστικά και άρρητα. Μας κανακίζει. Μας καλοπαίρνει. Μας μαλώνει, αν χρειαστεί. Και το μάλωμα είν' αγάπη και μάλιστα περίσσευμα αγάπης, πολλές φορές.

Κλαίει μαζί μας. Χαίρεται μαζί μας. Έχει σχέση μεγάλη και σπουδαία. Παρακαλεί για τις ψυχές μας. Και κάνει και τι δεν κάνει, προκειμένου να 'ρθούμε σε αίσθηση και σε μετάνοια και συναίσθηση! Να αναζητήσουμε τον Κύριο. Να επιθυμήσουμε τον Σωτήρα και λυτρωτή και ευεργέτη μας Χριστό, που ναι το παν.

Ο άγιος Ιωάννης δουλεύει πολύ, πάρα πολύ, επάνω σ' αυτό. Σ' όλες τις ψυχές και

υπάρξεις και στον καθένα χωριστά. Με μοναδικό τρόπο. Οπότε δουλεύει στους αιώνες ο άγιος Ιωάννης. Και δεν κάθεται καθόλου. Αναπαμό δεν έχει και ησυχία δεν βρίσκει. Γιατί αγαπάει τόσο πολύ τους ανθρώπους ο άγιος Ιωάννης, που γίνεται θυσία. Που κοπιάζει. Που προσπαθεί. Που κλαίει. Που θρηνεί. Που ικετεύει. Που παρακαλεί, για όλους μαζί και τον καθένα μας.

Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος.

Γι' αυτό και η Παράδοση της Εκκλησίας, και η εικονογραφική αλλά και η Θεολογία μας, τον έταξε στα αριστερά του Χριστού. Στα ζέρβα του Χρίστου, που λέει ένα τραγουδάκι από τη Θράκη μας. Και να παρακαλεί εκεί, με δεξιά θέση την Παναγία, να παρακαλεί τον αφέντη τον Χριστό για όλο τον κόσμο. Για κάθε ψυχή. Για κάθε απολωλός πρόβατο. Για κάθε αμετανόητο. Για κάθε δυσκολεμένο. Για κάθε μοναχικό άνθρωπο.

Γιατί ο άγιος Ιωάννης έζησε στην έρημο από τα σπάργανα, ακόμη, που λεν τα τροπάρια και το Ευαγγέλιο, π' ακούσαμε το πρωί, στη Θεία Λειτουργία. Έζησε μόνος του. Μόνος με τον Θεό. Μόνος με τους αγγέλους. Και μόνος με τους πειρασμούς και τους δαίμονες και τις δυσκολίες. Το τρυφερό αυτό παιδάκι, να 'ν' ολομόναχο στην έρημο. Άλλα ήτανε επ' αυτό Χάρις Θεού. Τον επεσκίαζε η Θεία Χάρις.

Άλλωστε, το ίδιο του το όνομα το λέει αυτό. Τι σημαίνει Ιωάννης; Ήταν όνομα, που πρώτη φορά ακουγόταν στην οικογένεια αυτή. Και έλεγαν, να τον βάλουνε Ζαχαρία. Τι σημαίνει Ιωάννης; Το 'πε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, κατά την ημέρα του ευαγγελισμού του Ιωάννου, στον Ζαχαρία. «Και το όνομα αυτού κληθήσεται Ιωάννης». Τι σημαίνει Γιοχάναν; Δώρον Θεού. Τι σημαίνει δώρον; Χάρις! «Και Χάρις Θεού ην επ' αυτό».

Είναι το δώρο του Θεού σε μας. Στα ελληνικά θα μεταφραζόταν ο Ιωάννης

Θεόδωρος. Θεόδωρος! Συμπíπτουν εννοιολογικά Ιωάννης και Θεόδωρος. Είναι δώρο του Θεού στην Εκκλησία. Στην ανθρωπότητα. Στην οικουμένη. Στην ψυχή μας. Σε όλους.

Μεγάλος άγιος. Μεγάλη χάρη. Μεγάλο δώρο. Μεγάλη ομορφιά. Γι' αυτό, ας το γνωρίζουμε αυτό. Και ας τον εκμεταλλευόμεθα τον άη-Γιαννάκο. Μην τον αφήνουμε. Είμαστε, πολλές φορές, μόνοι. Και αισθανόμεθα απαρηγόρητοι. Και αισθανόμεθα δυσκολία. Ας του μιλάμε. Ας τον φωνάζομε. Ο άγιος εκεί είναι. Δίπλα μας είναι. Κοντά μας είναι. Κολλητός μας είναι. Και θα πείτε δεν μιλάει. Δεν μιλάει, γιατί έχει εντολή απ' τον Θεό, να μην παραβιάσει την ελευθερία μας. Το ξέρετε αυτό; Να μην παραβιάσει τήν ελευθερία μας!

Κι οι πεθαμένοι μας, πολλές φορές, θέλουνε να 'ρθουν. Να μας σκουντήσουν. Να μας ρίξουν και μια καρπαζιά, μ' αυτά που κάνομε. Να μας συνεφέρουν. Να μας οδηγήσουν στα λάθη μας. Κι όμως, δεν τους αφήνει ο Θεούλης. Δεν τους αφήνει ο Θεούλης! Γιατί; Μην παραβιάσει την ελευθερία μας! Τι δώρο είν' η ελευθερία! Τι δώρο Θεού! Άλλα και τι ευθύνη! Τι βάρος! Τι δυσκολία!

Θυμάμαι τον μακαριστό Γέροντα Πορφύριο, που έλεγε: «Πολλές φορές, όταν ήμουν νεότερος, πήγαινα στους ανθρώπους, στον ύπνο τους, κυρίως, κι άμα κάνανε κάτι, τους μάλωνα. Τους επιτιμούσα. Τους φερόμουν σκληρά. Για να μετανοήσουν. Για να προσέξουν. Για να αλλάξουν. Για να φρονηματιστούν. Πάντοτε, δηλαδή, για καλό σκοπό. Και με αγαθό σκοπό. Μετά κατάλαβα», λέει, «ότι δεν έπρεπε να το κάνω αυτό».

Τι ωραίος ήτανε! «Δεν έπρεπε να το κάνω αυτό! Γιατί; Ο Θεός γιατί δεν το κάνει;», λέει.

Υπάρχει κι η ελευθερία. Κι αφήνει. Καταλάβετε; «Και μετά», λέει, «δεν το 'κανα. Ερχόντουσαν μερικοί άνθρωποι και λέγανε: «Γέροντα, μας τρόμαξες. Μας φόβισες. Τι έκανες εκεί;» Και κατάλαβα», λέει, «ότι αυτό που έκανα δεν ήταν Θεϊκό. Μπορεί να 'ταν από αγάπη, μπορεί να 'ταν λογικό, μπορεί να 'ταν προορατικό, μπορεί να 'ταν ο,τιδήποτε, αλλά δεν ήταν καλό».

Απόσπασμα από το βιβλίο του μακαριστού Γέροντα, Αρχιμανδρίτη, π. Ανανία Κουστένη, «Λόγοι για το άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο», Ακτή, Λευκωσία, 2010.